

Miſtillid fra dette Things Side til Miniſteriet, og den anden er en ſtatsretlig Doktrin. Svad nu det Førſte, Miſtilliden angaar, da ſkal jeg ikke følge ærede Medlemmer, ſom have ſøgt at viſe dette Things Mæltal, at det ikke havde nogen Grund til Miſtillid; thi det maa efter min Overbeviſning være Mæltallets egen Sag at afgjøre, om det har Tillid eller Miſtillid til Miniſteriet; men jeg for min Part følger mig opfordret til at udtale mig med et Par Ord om min Opfattelse af det høie Miniſteriums Stilling. Jeg er ganſke viſt ikke i Stand til at ſtemme for denne Adreſſe, ikke i Stand til at udtale, at jeg har Miſtillid til Regjeringen, men paa den anden Side vil jeg heller ikke have det lagt i min Afſtemning mod Adreſſen, at jeg ſkulde have en ſær Grad af Tillid til Regjeringen. Jeg ſkal ſom min Grund til ikke nu med fuldkommen Tillid at kunne ſe hen til Regjeringen anføre to Punkter. Det første er den Stilling, ſom Miniſteriet iſorſkjor og iſjor indtog til Føretagen. Jeg tillod mig allerede den Gang at udtale til det høie Miniſterium, at man ved at gaa den Vej, man slog ind paa, ikke vilde opnaa at vinde en eneſte af ſine Modſtandere, men kun at ſkyde dem fra ſig, ſom havde den beſte Billie til at ſtøtte Miniſteriet. Jeg tror, dette er ſandt. Det Andet er den Finantspolitik, ſom Miniſteriet hidtil har fulgt, fulgt ganſke ſikkert iſorſkjor og iſjor, og ſom jeg ikke følger mig overbeviſt om, at det ikke atter vilde ſlaa ind paa i Klar, hvis det ſaae nogen Udvei til at kunne komme igjennem dermed. Jeg løgte at gjøre Mit til iſjor, at dette Thing ikke vedtog det Forſlag til en Lov om Indkomſtſkat, ſom da var forelagt, og jeg tror indtil videre, at det var en god Gjerning, jeg da gjorde. Nu er det ganſke viſt, at der ikke er os forelagt en ſaadan ny Skattelov i Klar, og Forholdene ere, ſaavidt jeg kan opfatte dem, for Diebſtøket ſaadanne, at den ikke vilde være at føre igjennem. Men jeg har ikke tilſtrækkelig Tillid til, at den høie Regjering ikke, hvis den troede, at det kunde nytte, atter vilde gaa den Vej, ſom den forſøgte at gaa iſjor. Dette, mine Herrer! er mine Grunde til ikke at have nogen fuldſtændig Tillid til den nuværende Regjering. Men noget helt Andet er, at jeg dog maa ſe hen til, om det, der kunde komme, den Regjering, der kunde komme efter den nuværende Regjering, ikke vilde blive efter min Anſkuelse endnu mindre heldig. At ſtemme for denne Adreſſe kunde efter Adreſſens Ordlyd opfattes ſom en Opfordring til Hans Majestæt Kongen om at tage et Miniſterium af dette Things Mæltal. Nu er det ganſke viſt min Overbeviſning, at der i dette Things Mæltal findes en god og ſund praktiſk Sands, ſom jeg paa ingen Maade nogenſinde ſkal underſkjende; men jeg vil ikke negte, at i den ſenere Tid ſynes denne gode og ſund praktiſke Sands at have været noget forſat med moderne, radikale Beſtrebelſer. (Winther: Det er Bagtalelſe!) Jeg kan ikke

indſe, at der er nogen Bagtalelſe deri. Der er ikke det mindſte Uheldelige eller Ulovlige i at være radikal. Jeg kan ikke anerkjende det Udtryk Bagtalelſe; jeg tilbageviſer det paa det Beſtemteſte. Alſaa, jeg kan ikke Andet end have den Opfattelse, at der i den ſenere Tid har gjort ſig viſe radikale Beſtrebelſer gjældende, ſom jeg betragter ſom farlige for Landets fremtidige Udvikling, og derfor maa jeg, ſaaledes ſom Stillingen er nu, ſtøtte den Regjering, ſom ſtaar imod i ſaa Henseende. Jeg kommer dernæſt til et andet Punkt, nemlig den ſtatsretlige Doktrin, ſom ſøges gjort gjældende. I Adreſſens 3die Stykke hedder det: Opfyldelſen af det konſtitutionelle Monarkis nødvendige Krav, at Regjeringen er i Overensſtemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing, og at dens Forberedelse og Ledelse af Lovgivningsværket ſølgelig ſker med det Formaal for Die, ſom Folket ved Valgene af ſine Repræſentanter har tilkendegivet ſom ſine, er af afgjørende Betydning for Samfundets indre Udvikling osv. Jeg ſkal ikke nærmere fremhæve, at for ſaavidt dette ſkulde betragtes ſom en almindelig Sætning, gjældende uden Hensyn til vore Forhold, kunde den neppe ſiges at være rigtig; men jeg ſkal blot betragte den fra vore Forholds Standpunkt, og da maa jeg beſtemt modsætte mig en ſaadan Udtalelſe, thi der ligger deri en Miſkjendelse af Landſtingets ligeberettigede Stilling med Folkethinget. Saaledes ſom vor Forfatning er, gives der ingen anden Forſjel imellem Landſtingets og Folkethingets grundlovmæssige Indflydelse paa Sagernes Behandling og Sagernes Afgjørelſe end den ene, at Finantsloven først forelægges her. Denne ene Forſjel kan ganſke viſt medføre, at Folkethinget ſaar, og efter min Formening ogſaa bør have, en større Indflydelse paa finantielle Sager end Landſtinget, men udenfor diſſe virkelig rent finantielle Sager kan jeg ikke anerkjende, at en Regjering har større Opfordring eller større Pligt til at tage Hensyn til dette Things end til det andet Things Onſker. Jeg veed ikke, og kan ikke vide, hvilken Virkning Vedtagelſen af denne Adreſſe kan have; men jeg vil kun udtale, at jeg vilde for denne Sætnings Skyld betragte det ſom meget betænkeligt, om Adreſſen fik den Virkning, enten at Regjeringen nedlagde ſit Mandat, eller at dette Thing blev opløst. Efter at jeg alſaa herved, ſom jeg haaber tilſtrækkelig tydeligt, har motiveret min Afſtemning, ſkal jeg kun om et enkelt Punkt, hvor en Udtalelſe af mig er bragt paa Bane, tillade mig at gjøre en Bemærkning. Jeg tror, at Adreſſens Forfattere have i det Beſentlige Ret, naar de ſige: „Da for tre Klar ſiden Miniſteriet Frijs, ſom en Følge af en Afſtemning i Folkethinget, havde indgiøet til Deres Majestæt ſin Begjæring om Afſked.“ Jeg kan ikke opfatte Forholdet, ſom det den Gang var, anderledes, end at Miniſteriet Frijs erklærede det for et Kabinetsſpørgsmaal, om